

Vești misionare

Trimestrul 2, 2018

Diviziunea America de Nord

Traducere: Loredana Sîrbu

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon, 2018

1. Un gând stăruitor

Nămeții din iarna anului 2014 au cuprins și Moldova. În casa lor caldă, Radu și Mirela se bucurau de o seară liniștită în familie. Pe masă, bucatele erau așezate cu grijă, pregătite ca pentru o zi de sărbătoare. Mâncau și priveau pe fereastră străzile troienite de zăpada viscolită. În timp ce se bucura de plăcinta cu brânză, de la sfârșitul unei mese copioase, Radu se simți tulburat de un gând: „Du-te la Viorel și Vasilică și du-le și lor din tot ce ai tu!”

Încercă să alunge gândul acesta fugar, venit tocmai pe o vreme atât de capricioasă. După ce s-au săturat, stând în lumina roșiatică a plitei încinse din fața lor, cei doi soți începură să depe-ne amintiri despre zilele de odinioară. Dar gândul acela reveni în mintea lui Radu cu și mai mare putere: „Du-te la Viorel și Vasilică și du-le și lor din tot ce ai tu!” Tulburat, Radu îi spuse Mirelei ce îi trecea prin minte, iar ea, mirată, arătă, firește, către viscolul, frigul și întunericul de afară. Se așternu tăcerea în cameră, dar nu și în mintea lui Radu, unde gândul acela se repeta cu insistență: „Du-te...! Du-te...! Du-te...!”

Se hotărâră să asculte de acel gând și începură să pună în caserole sarmale, salată boeuf, prăjituri – din tot ce aveau. Apoi, înfodoliți în haine groase, porniră prin întuneric, înfruntând nemilosul crivăț, sprijinindu-se unul de celălalt. Merseră în josul străzii, până la casa lui Viorel și Vasilică – o casă fără gard, fără poartă, fără sobă. În fața ușii își scuturară picioarele de zăpadă, în timp ce, dinăuntru, degetele cuiva încercau să facă „un vizor” prin promoroaca groasă a geamului. Apoi, ușa se deschise brusc și, odată cu lumina palidă dinăuntru, năvăli o bucurie amestecată cu lacrimi spre Radu și Mirela: „Am fost siguri că în seara aceasta

va veni cineva la noi, dar nu știam cine! Noi ne-am rugat și voi sunteți răspunsul la rugăciunea noastră!”

Radu și Mirela intrară și, în lumina plâpândă a lumânării, văzură nu doar fețele celor doi radiind de bucurie și curiozitate, ci și apa înghețată în găleată. În timp ce Mirela începu să scoată bunătățile din geantă, se auzi vocea lui Viorel, arzând de nerăbdare: „Noi ne-am rugat lui Dumnezeu nu numai să vină cineva să ne aducă mâncare, ci l-am cerut să ne aducă și salată boeuf! Că așa ceva nu am mai mâncat de ani de zile! Nu-i așa că ne-ați adus salată boeuf?” Ochii lui Radu și ai Mirelei se umeziră brusc. Într-adevăr, „când strigă un nenorocit, Domnul aude” (Psalmii 34:6). El aude și când strigă doi sau mai mulți. Seara aceea, le-a rămas vie în suflet.

Vremea s-a îndreptat, iar biserica din Pogana s-a pregătit de evanghelizare. Printre invitați, Vasilică și Viorel ascultau „cu luare aminte” despre iubirea nemărginită a lui Dumnezeu, care oferă iertare prin Domnul Isus Hristos și șansa unui nou început.

În al doilea Sabat din cadrul programului de evanghelizare, Radu i-a invitat pe cei doi prieteni și pe pastor la masă. Uimiți, ei au exclamat: „Noi? Cine suntem noi să stăm la masă cu dumneavoastră?”

A venit vara. În luna iulie a anului 2015, în curtea bisericii era forfotă și se făceau pregătiri de mare sărbătoare. Pe lângă alte șase persoane, îmbrăcat în alb, Viorel a pășit cu bucurie în apa botezului, încheind legământ cu Dumnezeu. Avea cincizeci și patru de ani. Astfel, și-a predat viața în mâinile Aceluia care i-a săturat sufletul flămând cu toate binecuvântările mântuirii.

Trecând pe aceeași stradă, se poate vedea casa lor, care acum are gard și poartă, iar înăuntru sobă, mașină de spălat rufe, chiar și un televizor setat pe Speranța TV. Pe masă se află Biblia și Ghidul de studii biblice al Școlii de Sabat. Iar cine vrea să poposească la biserica adventistă din Pogana, poate să-l cunoască pe Viorel,

ajutorul dirigintelui Școlii de Sabat, care-i va ura un călduros bun venit, dar și pe fratele lui, Vasilică, înscris la clasa de botez.

Oamenii din localitate sunt uimiți de această schimbare pe care nimeni n-o poate nega – transformarea pe care a făcut-o Duhul Sfânt, Acela care „la vremea potrivită i-a ascultat, în ziua mântuirii le-a venit în ajutor...” (2 Corinteni 6:2). Și totul a pornit de la un gând care a răsunat brusc și cu putere, în mintea lui Radu, în acea seară de iarnă, cu viscol, cu... plăcinte și salată boeuf: „Du-te...!”

Radu este evanghelist în Conferința Moldova, iar soția lui, Mirela, este asistentă medicală în localitate.

14 aprilie

2. Zi de zi, prin credință

Într-o dimineață de mai, când nici nu deschisese bine magazinul, a intrat un tânăr care vizitase librăria de câteva ori. Băiatul acesta a crescut la orfelinat și lucrează cu ziua pe unde poate. Doarme pe unde găsește înțelegere. Cred că sunt vreo șapte persoane de la orfelinat care vin des pe la librărie. Dintre aceștia, cinci vin să citească și să discutăm. Unii au venit și pe la biserica noastră. De la fiecare învăț o lecție de viață, pe care eu și mulți alții nu am trăit-o.

Mi s-a întâmplat să întâlnesc deseori oameni laudăroși cu cele materiale și bănești, dar care așteaptă să le dai cărți gratis și sunt nemulțumiți când aud prețul, considerând că sunt scumpe. Tânărul despre care vă scriu venise hotărât să cumpere o carte de sănătate, pe care dorea să o dea cadou unei doctorițe. (Tocmai fusese internat. Era un om necăjit, care dormise toată iarna în frig, răcise și, la analize, se descoperise că avea tuberculoză. Doctoriță

aceasta s-a purtat frumos cu el, l-a ajutat să se interneze și să fie tratat.) Ce carte credeți că a ales? Pe cea mai scumpă! *Sănătate prin alimentație*, care costă 60 de lei. A scos din buzunar un teanc de bancnote de un leu mototolite și a numărat până la 50 de lei. A mai căutat și prin alte buzunare, apoi prin portofel și, până la urmă, a achitat toată suma. La sfârșit, a numărat banii care îi mai rămăseseră. Mai avea șapte lei. Nu erau bani din cerșit. El descarcă marfă prin piață și pe la magazine, iar în schimb primește câte doi-trei lei. Nu bea și nu fumează. Am vrut să-i dau și eu o carte, *Calea către Hristos*, și s-a bucurat, dar și-a dorit mai mult cartea *Adevărata zi de odihnă*. Mi-a spus că el știe că adevărata zi de odihnă este sâmbăta, nu duminica.

După ce a plecat, nu am putut să-mi stăpânesc emoțiile și am plâns. M-am gândit la viața amărată a multora ca el, care trăiesc de pe o zi pe alta. Nu au pe nimeni, nu au ce mânca și nici unde să doarmă, iar el, din puținul lui, câștigat din greu, a dat pentru a fi recunoscător. Mi-au venit în minte cuvintele lui Pavel despre macedoneni: „În mijlocul multelor neazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor” (2 Corinteni 8:2).

Luna trecută, un alt băiat, crescut tot în orfelinat, a venit să vadă cât costă o Biblie. A doua zi, a venit cu banii pregătiți și a cumpărat Biblia. O strângea la piept și o săruta, bucuros că era a lui. Acum vine cu ea la librărie și îmi arată ce a citit, ce a subliniat și vorbim despre ce nu a înțeles. Odată, a stat cu mine de vorbă, de dimineața până pe la prânz și, nu știu cum, fără să vrea, a spus că nu mâncase nimic de seara trecută. El nu cere niciodată și nu se plânge, dar, dacă îi dai ceva, se bucură și îi mulțumește Domnului.

Tineri ca aceștia dau tot ce au, gândindu-se că mâine este o altă zi de care Se va îngriji Dumnezeu. Ei au învățat să supraviețuiască trăind prin credința pe care o cunosc, mulțumindu-se doar cu pâine și apă. Trebuie să-i ajutăm spiritual, dar și material. Să

nu fim nepăsători față de ei, pentru că Dumnezeu este Tatăl orfanilor (Psalmii 68:5), iar datoria noastră este să li-L facem cunoscut pe Tatăl lor și al nostru.

Lidia Chiriac, librar, Drobeta-Turnu Severin

21 aprilie

3. O femeie scundă

Fusesem solicitată de conducerea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea să țin o evanghelizare la o universitate adventistă din Rwanda, ca parte a programului misionar din anul 2016, care a avut ca rod un număr fără precedent de botezuri: o sută unsprezece mii!

La încheierea evanghelizării, cu ocazia botezului a o sută șaptezeci de tineri, pastorul local a venit la mine și mi-a făcut următoarea mărturisire:

– Acum, că suntem prieteni, pot să-ți spun un lucru: când am auzit că urma să vină la noi un predicator american, m-am bucurat foarte mult. Mă așteptam să vină un bărbat alb înalt și solid. Dar când mi-au făcut cunoștință cu tine, am fost foarte decepționat. Nu m-am așteptat la prea mult. Acum, draga mea colegă și soră, regret că am avut atât de puțină credință. Ai făcut în această universitate o lucrare pe care niciunul dintre noi n-a reușit să o facă!

Realitatea este că nu am prea multe de oferit. Însă, dacă inima este dispusă, Dumnezeu poate face lucruri extraordinare. Cum se explică totuși succesul misiunii din Rwanda? Răspunsul este simplu: **IMPLICAREA TOTALĂ A CREDINCIOȘILOR** – punerea la lucru a fiecărui credincios în misiunea pentru Isus.

În Rwanda, membrii bisericii locale și-au pus ținta de a lucra personal cu oamenii. Au abandonat ideea că evanghelizările ar trebui ținute exclusiv de pastori. Nu aveau pregătire de specialitate, ci pur și simplu și-au pus la lucru talentele pe care le primiseră de la Dumnezeu și au lucrat cu oamenii pentru care Hristos Și-a dat viața. Au devenit conștienți că Isus vine curând și că adventiștii de ziua a șaptea au o chemare înaltă. Au spus: „Iată-mă, Doamne! Trimite-mă!”

Mulți rwandezi, de toate vârstele, au venit la mine și mi-au spus: „Vanessa, vin la biserică de foarte mulți ani, dar niciodată n-am văzut-o atât de vie. De-abia acum îmi dau seama că n-ar trebui să aștept ca biserica să facă ceva. Fiecare trebuie să facă ceva. Eu trebuie să fac ceva!”

Tinerii au venit la mine și mi-au spus: „Nu știu să predic. Nu știu să cânt. Dar am mulți prieteni și îi pot influența în bine. Viața mea va fi o predică pentru ei. Am învățat foarte multe la evanghelizarea aceasta și voi începe să țin studii biblice!”

Sinceritatea acestor membri ai bisericii a schimbat Rwanda aproape la fel de mult cum au schimbat Isus și cei doisprezece ucenici ai Lui lumea în trei ani! Și câte am reuși să facem dacă am adopta în bisericile noastre locale **IMPLICAREA TOTALĂ A CREDINCIOȘILOR!** Cât de curând L-am vedea atunci pe Isus!

Autor: Vanessa Rocha. *Are douăzeci și trei de ani, este din sudul Californiei; este lucrătoare biblică și solistă.*

28 aprilie

4. Cum să le vorbim altora despre Dumnezeu

Cu ocazia unei înmormântări, David Kim, un adventist de ziua a șaptea, director al unei companii, făcea conversație cu un coleg

de-al lui și, la un moment dat, acesta l-a întrebat ce-i plăcea să facă în weekend.

– Mă duc la biserică și-mi petrec timpul cu familia, i-a răspuns el.

Colegul i-a spus că și lui îi plăcea să-și petreacă timpul cu familia, dându-i impresia lui David că nu era dispus să discute despre religie.

Au discutat atunci despre familie. La un moment dat, David i-a spus:

– Acum, că am discutat puțin despre familie, ce-ar fi să vorbim și despre credință?

Colegul i-a răspuns scurt:

– Eu sunt ateu.

– De ce ești ateu? a insistat David.

Discuția care a urmat a captat atenția mai multor persoane din preajmă și a sădit o sămânță, iar David speră că aceasta va avea un studiu biblic.

David ne spune că este simplu să conducem o discuție către subiectul credinței în Dumnezeu. Iată cum răspunde el la întrebările cele mai frecvente:

Cum ai petrecut weekendul? Foarte bine! Sâmbătă am fost la biserică, iar duminică am fost la supermarket.

Cum ai cunoscut-o pe soția ta? Am cunoscut-o la o biserică din Chicago.

Mai cânti la violoncel? Nu atât de mult, dar îi dau lecții băiatului meu și îl acompaniez pe un solist de muzică creștină care vrea să înregistreze câteva cântece despre cărțile Daniel și Apocalipsa.

Ce faci în timpul liber? În general, am activități legate de familia mea și de credință.

Cum reușești să păstrezi echilibrul între carieră și viața personală? Este o mare provocare, într-adevăr, dar un lucru care mă ajută este rugăciunea.

Ai vreun sfat legat de succesul profesional? Un lucru pe care îl consider foarte util este rugăciunea în fiecare dimineață și citirea

unui pasaj din Biblie. Mă ajută să încep fiecare zi cu o imagine de ansamblu asupra vieții.

David spune despre sine că este ca un pescar la undiță. „Pescarul la undiță lansează undița des”, ne explică el. „Pun momeala în cârlig și aștept să muște peștii flămânzi.”

În urma unor astfel de discuții, colegii lui și-au exprimat dorința de a afla mai multe, iar David ține astăzi între două și patru studii biblice pe săptămână. Doi colegi de-ai lui s-au botezat.

Autor: Andrew McChesney, Adventist Mission

David Kim este directorul unei companii de servicii financiare și fondatorul Societății Nicodim, o organizație care răspândește mesajul adventist în rândul oamenilor bogați și educați.

5 mai

5. Invitată la televiziunea cehă

Irena Metzova nu știe din ce motiv nu a putut să se îmbarce în avionul care s-a prăbușit în Oceanul Atlantic. Dar faptul că viața i-a fost cruțată i-a dat ocazia să vorbească despre Sabat la televiziunea națională.

După ce a lucrat pe timpul verii ca bucătar voluntar pentru un grup de studenți evangheliști cu literatura, din care făcea parte și băiatul ei, trebuia să se întoarcă cu avionul de la New York în patria ei natală, Republica Cehă. În ziua aceea însă, Compania Aeriană KLM a suspendat cursele din cauza unei greve a salariaților și i-a oferit un loc într-un avion al Companiei Swissair. Irena anunțat-o pe sora ei de schimbarea planului, iar ea i-a promis să o aștepte la aeroportul din Praga a doua zi.

Dimineață, sora ei a auzit la știri că un avion DC-10, aparținând Companiei Swissair se prăbușise la circa două ore după de-

colarea de pe Aeroportul „John F. Kennedy”, din New York. Era chiar avionul în care se afla Irena!

L-a sunat plângând pe cumnatul ei. „Mi-am pierdut sora! Ți-ai pierdut soția!” I-a anunțat ea.

N-aveau de unde să știe că Irena nu se afla, de fapt, în avion. Ce se întâmplase? Când s-a prezentat la ghișeul Swissair ca să se înregistreze pentru cursa 111, a intervenit o nouă schimbare.

„Doamnă Metzova, observ că sunteți din Cehia”, i-a spus operatorul. „Am putea să vă oferim o rezervare pentru un zbor direct cu destinația Cehia, cu un avion al Companiei Aeriene Cehe. Ați fi interesată?”

Irena a fost încântată de ideea de a nu mai face escală în Geneva și operatorul i-a dat un alt bilet.

„Aveți la dispoziție cincisprezece minute ca să prindeți avionul. Duceți-vă repede! a îndemnat-o el.

La ora 10:30 seara, pe 2 septembrie 1998, avionul Companiei Swissair s-a prăbușit în largul coastei canadiene, având la bord două sute douăzeci și nouă de persoane, printre care și un student adventist de ziua a șaptea care urma să studieze un an în Franța. Cauza tragediei a fost izbucnirea unui incendiu.

În timp ce lumea își plângea victimele, sora Irenei a aflat despre schimbarea itinerariului.

Irena, acum în vârstă de șaizeci și opt de ani, nu a găsit o explicație pentru cele întâmplate. Dar, la câțiva ani după tragedie, a avut ocazia de a vorbi despre credința ei la televiziunea națională cehă. În cadrul emisiunii „Rugăciuni ascultate”, a povestit cum și-a arătat Dumnezeu bunătatea în perioada comunistă, în timpul represiunilor din țara ei. Și a citit porunca a patra despre Sabat.

„Mulți oameni au aflat atunci pentru prima oară că sâmbăta este ziua a șaptea de odihnă”, ne povestește băiatul ei, Kamil Metz, coordonatorul la nivel internațional al acțiunii de distribu-

ire a pliantelor GLOW. „În urma difuzării emisiunii, câțiva adventiști ne-au spus că rudele lor i-au sunat uimite, pentru că ei nu știau că scrie în Biblie să păzim sâmbăta”, adaugă el.

Și toate acestea pentru că Irena, dintr-un motiv neștiut, s-a îmbarcat în alt avion!

Autor: Andrew McChesney, Adventist Mission

12 mai

6. Cerc complet

Locuiesc în Louisville, un oraș din statul american Kentucky, și experiența pe care vreau să v-o relatez a avut loc de Anul Nou. Când am ieșit din casă să duc gunoiul, a venit la mine un tânăr și mi-a spus: „Realizez un sondaj care ar putea îmbunătăți calitatea vieții oamenilor din această zonă. Doriți să participați?”

Aveam să aflu mai târziu că acest tânăr prietenos lucra ca voluntar pentru organizația de tineret GYC (Generation of Youth for Christ) și participa la convenția anuală a acestei organizații, care se desfășura în perioada aceea în orașul meu. Nu-mi imaginam în clipa aceea că și eu aveam să merg din casă în casă cu ocazia Convenției GYC de anul următor!

M-am uitat o secundă la foaia de sondaj pe care mi-a dat-o. Am încercuit că doream să studiez Biblia și să mi se facă vizite acasă. Apoi, timp de cinci luni, nu s-a întâmplat nimic.

În luna mai, mama m-a anunțat că venise cineva la noi ca să studieze Biblia cu mine. Și a revenit de șase ori după aceea, dar, de fiecare dată, eu eram la cursuri, la facultate. În final, când a revenit în iunie, eram acasă. Am făcut cunoștință, am aflat că era lucrător biblic și că îl chema Ramone. Am stabilit să studiem Biblia vinerea, într-un restaurant local.

Nu știam absolut nimic despre Biserica Adventistă. Eram membră activă în altă biserică creștină, eram instructoare de copii și mergeam în călătorii misionare. Însă relația mea cu Isus nu era așa cum aș fi vrut. Mă rugam mult să fiu mai aproape de El.

Rugăciunile mele au primit răspuns prin Ramone.

În timp scurt, i-am trimis mesaj că voiam să studiez Biblia de două ori pe săptămână. Am acceptat tot ce am descoperit. Pe măsură ce am făcut schimbări în alimentație și în stilul de viață, am început să mă simt mai bine. Îmi place foarte mult textul din Romani 12:2, care spune: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită.”

Această înnoire a minții mi-a lărgit orizontul gândirii. Acum, când învăț, obiectivul meu nu mai este o notă mare, ci Dumnezeu. Vreau ca informațiile din domeniul logopediei pe care mi le însușesc să le aducă vindecare oamenilor.

Am vizitat biserica la care mergea Ramone și am aflat despre Convenția GYC care urma să aibă loc în decembrie 2016, în Houston, statul Texas. M-am alăturat Bisericii Adventiste cu puțin timp înainte de această convenție.

Mi-a plăcut foarte mult să merg din casă în casă împreună cu voluntarii GYC! Mai multe persoane s-au înscris la cursul de Biblie. Un tânăr a arătat același interes deosebit ca și mine. Mă rog ca și experiența lui să se închidă în cerc complet! Știu ce putere are o foaie de sondaj!

Autor: Brittany Fletcher, *studentă din Louisville, Kentucky, se pregătește să devină logoped; are douăzeci și doi de ani.*

7. Intervenția Duhului Sfânt

Am încetat să mai frecventez Biserica Romano-Catolică la vârsta de șaisprezece ani. Motivul principal a fost acela că părinții mei, care țineau la biserică seminare de familie, divorțau. Preotul, deși luase masa la noi de multe ori, nu ne-a vizitat niciodată în perioada aceea dificilă. Am conchis că, dacă așa era în realitate biserica, nu mai voiam să am de-a face cu ea.

Au trecut patru ani. M-am mutat din Chicago, în nordul statului Indiana, unde lucram în schimbul de după-amiază la o benzinărie. Acolo am cunoscut-o pe cea care avea să-mi fie soție. Debbie lucra pe aceeași stradă, la un azil de bătrâni.

Stăteam de vorbă cu ea de fiecare dată când făcea plinul mașinii. Îmi înțelegea preocuparea pentru subiecte spirituale. Întrebările mele i-au reaprins interesul pentru credința adventistă de ziua a șaptea în care crescuse.

Într-o seară, am mers împreună la capela Pioneer Memorial Church de lângă Universitatea Adventistă. Auzisem că avea loc un eveniment deosebit acolo și, când am intrat, am aflat că era vorba despre evanghelizarea prin satelit NET 95, condusă de Mark Finley.

La sfârșitul prezentărilor, am început să studiez Biblia. A fost cât pe ce să mă botez în altă biserică protestantă, dar Debbie m-a oprit cu un studiu biblic despre răpirea secretă.

M-a întrebat dacă eu credeam cu adevărat în această idee. Am ridicat din umeri, iar ea mi-a arătat din Biblie că orice ochi îl va vedea pe Isus când va veni a doua oară. A fost intervenția Duhului Sfânt!

M-am botezat în septembrie 1995, iar Debbie s-a rebotezat la o lună după mine. Ne-am căsătorit în primăvara anului următor.

După aceea, am început să simt îndemnul puternic de a vesti Evanghelia. Dar cum? Răspunsul a venit când am fost angajat de Universitatea Andrews ca să mă ocup de restaurantul Gazebo din campus. Jobul era însoțit de un beneficiu: un curs semestrial gratuit. M-am înscris la cursul de religie și am căpătat convingerea că Dumnezeu mă chema să fiu pastor.

Prima evanghelizare am ținut-o în Chicago, în zona în care copilărisem. Domnul mi-a dat ocazia să le fac bine concitadinilor mei! Câțiva ani după aceea, am făcut echipă cu Mark Finley, evanghelistul prin care am cunoscut mesajul adventist, și am condus evanghelizări în 34 de locuri din Chicago. Peste 500 de persoane s-au botezat atunci.

În prezent, slujesc ca director și prezentator pentru *It Is Written*, Canada. Dacă m-ai fi întâlnit când aveam șaptesprezece ani și mi-ai fi spus ce aveam să fac în viitor, aș fi suflat spuma din halba de bere și m-aș fi amuzat copios. Dumnezeu ne ghidează pașii într-un mod atât de frumos!

Autor: Christopher Holland

26 mai

8. O casă în flăcări!

Dan Frein, managerul unei firme de servicii de utilități din statul american Michigan, nu mai frecventa biserica protestantă a tinereții lui de aproape douăzeci de ani. Nici soția lui, născută în familie de adventiști, nu mai era membră activă.

Într-o zi însă, a simțit dorința să revină în biserică. A participat într-o duminică la serviciul divin de dimineață. Însă lucrurile pe care le-a auzit și le-a văzut acolo l-au uimit. Biserica pe care o cunoscuse el în tinerețe se schimbase radical. Acum susținea homosexualitatea și alte practici nebiblice împotriva cărora predicase odinioară.

Deceționat, Dan i-a mărturisit soției lui că își dorea să găsească o biserică creștină care să respecte Biblia. Soția lui i-a recomandat biserica adventistă din orașul învecinat, Muskegon, unde mergeau părinții ei.

Au început să participe împreună la serviciile de închinare, alături de părinții ei. Concomitent, Dan a citit cu aviditate cărțile lui Ellen G. White.

Într-o marți seară, după ora de rugăciune, a stat de vorbă cu pastorul în parcare a bisericii.

– Vreau să vă spun că sunt pregătit, l-a anunțat el.

– Pentru ce anume? l-a întrebat pastorul.

– Pentru botez! Am citit cărțile lui Ellen White, sunt gata și sunt complet convins.

Pastorul l-a chemat la clasa de pregătire și a constatat că își însușise temeinic învățăturile bisericii și le accepta pe toate. Dan s-a botezat, soția lui s-a rebotezat și s-a botezat și băiatul lor.

„Îl laud pe Domnul că Dan a venit la biserică cu toate că noi suntem deficitari în ce privește lucrarea personală, spune pastorul, Kameron DeVasher. Știu că lucrarea personală și evanghelizarea nu au murit complet. Dar am sentimentul că mai sunt mulți oameni ca Dan care așteaptă să fie chemați la biserică.” Pastorul a adăugat apoi că experiența lui Dan vorbește și despre importanța cărților lui Ellen G. White: „Eu cred că există putere în Spiritul Profetic și că nu ar trebui să ne fie rușine să răspândim cărțile acestea.”

Dan a condus multe campanii de evanghelizare la biserică, a slujit ca diacon și s-a implicat în lucrarea din penitenciare. Membrii spun despre el că este ca „o casă în flăcări”!

„Dan este membru de mai puțin de cinci ani și predică Cuvântul și câștigă oameni pentru Hristos, explică pastorul DeVasher. El ne aduce aminte că obiectivul principal al bisericii locale este evanghelizarea, câștigarea de suflete și formarea de ucenici. Fiecare membru ar trebui să se implice în această lucrare.”

Autor: Andrew McChesney

9. Închis pentru ucidere din culpă

La ora două noaptea, o ceartă dintr-un bar din statul american Alaska a degenerat în violență fizică în momentul în care Tony Pouesi, un tânăr de douăzeci și opt de ani, i-a dat unui bărbat un pumn în față. Bărbatul a căzut și s-a lovit la cap. A decedat a doua zi.

Tony a fost acuzat de ucidere din culpă, faptă care se pedepsește cu până la douăzeci de ani de închisoare.

„Eram devastat”, povestește el. „Eram îngrozit. Toată viața mi-a trecut pe dinaintea ochilor.”

În celulă, se gândea la educația pe care o primise în copilărie, în orașelul Shelton, aflat departe, în statul Washington. Părinții lui nu citeau niciodată din Biblie și nici nu mergeau la biserică. În adolescență, consumase alcool și droguri și abandonase școala înainte de a termina clasa a unsprezecea. Apoi, se mutase în Alaska și lucra ca pescar comercial.

În închisoare, Toni, acum în vârstă de 30 de ani, a început să se roage disperat. El spunea: „Dacă există Dumnezeu, vreau să știu că El este real.” Striga în fiecare zi ore în șir după ajutor.

A împrumutat o Biblie de la biblioteca închisorii și l-a surprins faptul că, atunci când o citea, simțea multă pace și bucurie în suflet. Îl încuraja în mod deosebit textul din Deuteronomul 31:6, unul dintre primele texte pe care le-a memorat: „Întăriți-vă și îmbărbătați-vă! Nu vă temeți și nu vă însăpăimântați de ei, căci Domnul, Dumnezeul tău, va merge El însuși cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa.”

„Pe măsură ce m-am rugat și am citit din Biblie, Dumnezeu a făcut minuni în viața mea”, ne povestește el.

După un timp, avocata din oficiu l-a anunțat că avea o veste bună: sentința probabilă la închisoare i-a fost redusă la 2-4 ani. Apoi s-a redus la 1-3 ani, cu o acuzație mai puțin gravă, de omor prin imprudență.

Într-o zi, Tony a găsit pe un raft din biblioteca închisorii o carte poștală: era o invitație de înscriere la un curs biblic prin corespondență. S-a înscris și a studiat cu mult interes.

„Uimitor este că, deși consumam alcool și droguri și nu aveam nici măcar diplomă de liceu, am reușit să înțeleg Biblia!” spune el. „Este uimitor, nu credeți? Nu trebuie să ai facultate ca să înțelegi Biblia!”

La scurt timp după ce a încheiat studiile biblice, a avut loc procesul. Și Dumnezeu a făcut o minune: judecătorul i-a dat o sentință de trei ani cu suspendare. Era un om liber!

„Dumnezeu m-a eliberat din penitenciar”, spune el vădit mișcat. „Nu am petrecut acolo decât nouă luni!”

(Va continua.)

2 iunie

10. Șepci inscripționate cu „Ai încredere în Isus!”

Tony Pouesi, privat de libertate timp de nouă luni în urma decesului unui bărbat pe care îl lovise, a început să fie interesat de Dumnezeu după eliberarea sa neașteptată dintr-un penitenciar din statul american Alaska.

Neavând un loc al lui, s-a mutat într-un cămin pentru foștii deținuți, care aparținea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Și-a făcut obiceiul de a avea un devoțional personal în fiecare dimineață, de a participa la ora de rugăciune de miercuri și de vineri seara și de a păzi Sabatul.

„Pentru prima oară în viață, am avut șansa de a trăi într-o familie creștină adevărată”, spune el.

În inima lui a încolțit dorința de a le împărtăși altora noua lui dragoste pentru Isus și a luat decizia de a înființa o organizație

cu numele Alaska Street. Programul de lucru este de cinci zile pe săptămână, iar activitatea constă în distribuirea de pliante GLOW, de cărți cu făgăduințe biblice și de obiecte de îmbrăcăminte. Se roagă cu necunoscuții și le vorbește despre Isus.

Tony a descoperit că îi este mai ușor să deschidă o conversație cu oamenii atunci când poartă o șapcă inscripționată cu cuvintele „Ai încredere în Isus!”

„Este o bună metodă de a da mărturie”, spune el. „Mulți oameni vin la mine și deschid discuția despre Dumnezeu. Dacă îi văd interesați, le povestesc cum mi-a schimbat Isus viața.”

Preocuparea lui cea mai mare este legată însă de membrii familiei lui. După ce a fost eliberat din închisoare, a sunat-o pe mama lui, care locuiește singură în Shelton, Washington, și i-a făcut o rugămintă: „Nu-ți cer în lumea asta decât un singur lucru: să te înscrii la un curs de Biblie!”

Mama lui a acceptat și, la sfârșit, a renunțat la fumat și a slăbit paisprezece kilograme. Acum păzește și ea Sabatul.

„Am fost sigur că studiul Bibliei îi va schimba viața”, spune Tony. „Aceasta este puterea lui Dumnezeu!”

Tony este în căutare permanentă de noi metode de a da mărturie despre Isus. Într-un Sabat, după ce a plecat de la biserică, a întâlnit pe stradă un bărbat care ducea în spate o cruce mare albă. A aflat de la el că o purtase în toată lumea timp de șase ani. I-a povestit cum l-a cunoscut pe Dumnezeu, iar bărbatul i-a dăruit crucea lui.

I-a luat ceva timp până să prindă curajul de a purta crucea prin oraș. Însă când a început, reacțiile oamenilor au fost neașteptat de bune.

„Șoferii claxonau, îmi făceau cu mâna și spuneau: «Lăudat fie Domnul!» povestește el. A fost extraordinar!”

Tony nu este convins că purtarea crucii prin oraș este cea mai bună metodă de a da mărturie. Dar este convins că șapca lui in-

scripționată cu cuvintele: „Ai încredere în Isus!” este eficientă. Planul lui este să-și susțină lucrarea misionară din vânzarea pe internet a șepcilor și a tricourilor inscripționate cu mesaje creștine.

„Dumnezeu mi-a pus în suflet dorința arzătoare de a vesti Evanghelia și dorința asta nu mi s-a stins!” exclamă el.

Autor: Andrew McChesney, Adventist Mission

16 iunie

11. Soțul meu, misiunea mea

Soțul meu și cu mine ne-am dorit dintotdeauna să fim misionari adventiști de ziua a șaptea. În studenție, am călătorit în multe zone din lume ca misionari, iar după ce ne-am căsătorit, am făcut voluntariat în străinătate.

Trecuseră zece ani extraordinari! Slujisem în trei țări și sădisem multe semințe pe care Dumnezeu le putea uda mai târziu.

Însă am început să fiu tot mai nemulțumită de soțul meu. Un prim lucru a fost că trebuia să-i aranjez mereu gulerul la cămașă. Apoi, atunci când gătea, folosea anumite ingrediente, dar nu mai știa unde să le pună înapoi în dulap. De asemenea, stabileam împreună un anumit program, iar el anula o anumită activitate în ultima secundă doar pentru că i se părea altceva mai interesant.

Mi-am vărsat frustrarea într-o conversație la telefon cu mama mea. Ea m-a muștrătat că eram pretențioasă și m-a îndemnat să fiu o soție mai bună. Dar și-a schimbat părerea mai târziu, când ne-am întors din misiune și am locuit la ea o perioadă. A observat că soțul meu nu mai știa unde să pună vasele după ce le spăla.

Mama mi-a cerut iertare: „Îmi pare rău, scumpa mea, am crezut că ești tu prea pretențioasă. Dar chiar și așa, trebuie să-l ierți și să-l respecti!”

Soțul meu are suflet bun. Este mereu dornic să ajute. Însă, dacă locuiești cu el zi de zi, ajutorul pe care îl dă mai mult te încurcă și ai mai mult de muncit în urma lui.

Am ajuns într-un punct în care îmi pierdusem complet respectul pentru el. Nu puteam să mai am încredere în cuvântul lui. Neștiind la cine să apelez, am cerut sfatul unui consilier adventist respectat. Am început să-i descriu comportamentul soțului meu, iar el m-a întrebat: „Crezi că ar fi posibil ca soțul tău să aibă ADHD?”

ADHD – deficit de atenție, tulburare hiperkinetică – este o afecțiune a funcțiilor executorii ale creierului și este caracterizată de dificultate de concentrare, comportament impulsiv și hiperactivitate.

Astfel, după optsprezece ani de căsătorie, am reușit în sfârșit să înțeleg ce se petrecea cu soțul meu. Am renunțat atunci la așteptările mele și mi-am dat seama că Dumnezeu dorea să lucreze la inima mea.

Îmi iubesc soțul. Poate că nu vom reuși să mai plecăm în misiune în străinătate, dar nu mă deranjează lucrul acesta. Ellen G. White spune: „Lucrarea noastră pentru Hristos trebuie să înceapă cu familia, în cămin. (...) Nu există un câmp misionar mai important decât acesta.” (*Mărturii*, vol. 6, ed. 2017, p. 342)

Eu mi-am găsit câmpul misionar!

Autor: O membră adventistă din SUA

23 iunie

12. Carte achitată în mod miraculos

Helen Johnston, o tânără evanghelistă cu literatură, mergea pe o stradă din Battle Creek, Michigan, și și-a dat brusc seama că nu se rugase. S-a oprit și a cerut îndrumarea lui Dumnezeu. Era în vara anului 2015 și strângea bani pentru facultate.

În timp ce se apropia de o casă, a auzit un glas care i-a spus: „O să deschidă ușa un bărbat care are nevoie de cartea *Tragedia veacurilor*.” Câteva secunde mai târziu, s-a deschis ușa. În cadrul ei, stătea un bărbat.

Helen, respectând metoda de a se împrieteni mai întâi cu clientul, i-a oferit o carte de sănătate. Apoi a scos cartea *Tragedia veacurilor* de Ellen G. White. Bărbatul s-a arătat interesat de aceasta din urmă. Își dorea să o cumpere, dar nu avea bani.

Convinsă că Dumnezeu dorea ca acel om să aibă cartea, i-a oferit-o gratuit. Dar bărbatul a refuzat. L-a întrebat atunci dacă avea bani mărunți prin casă. El a căutat și a strâns un pumn de monede, dar tot nu se adunase suma necesară. Era dispus să-i dea pe toți, însă nu putea accepta cartea fără să achite prețul.

Dezamăgită, Helen s-a întors să plece. A făcut câțiva pași și a căzut. Monedele s-au împrăștiat pe jos.

Bărbatul a strigat-o:

– Cartea! Ai uitat cartea!

Helen a întors capul spre el și i-a spus zâmbind:

– Este a dumneavoastră!

– Bine, mă las bătut! i-a răspuns el cu un zâmbet.

După o oră, Helen a ajuns într-un cartier de oameni mai înstăriți. La ușa unei case, în clipa în care se pregătea să se prezinte, locatara i-a luat-o înainte:

– Tu ești Helen, nu-i așa?

Întrebarea aceasta a mirat-o, fiindcă nu-și amintea să o fi întâlnit vreodată pe această doamnă.

– Sunt adventistă de ziua a șaptea, i-a spus ea. De dimineață, în timp ce citeam din Biblie, Dumnezeu mi-a pus în minte gândul că avea să vină la ușa mea o fată pe nume Helen. Și mi-a mai pus în minte gândul să scriu un cec de douăzeci de dolari pentru că Helen avea să întâlnească un bărbat care nu avea cu ce să plătească *Tragedia veacurilor*.

Apoi a semnat cecul cu suma de douăzeci de dolari. Nu mai trebuia decât să treacă numele beneficiarului.

– Ce nume să trec? a întrebat-o ea.

Autor: Kamil Metz, coordonatorul la nivel internațional al activității de distribuire a pliantelor GLOW.

30 iunie

13. Vânătorul de suflete

Danny Whatley era în culmea fericirii – și nu doar pentru că lucra ca pilot de turism în statul american Alaska.

Deținea o firmă de turism înfloritoare care organiza călătorii private de vânatoare pentru oameni importanți. Printre clienții lui se numărau președintele Citibank și membrii familiei Rockefeller.

„Îmi doream un loc în elită!” ne povestește el. „Nu voiam să fiu un om obișnuit. Îmi plăceau oamenii mari.”

Toate acestea până în ziua când i-a căzut în mână cartea *Tragedia veacurilor*. Prietena lui fusese adventistă și, la invitația ei, a început să joace baschet și volei în curtea unei biserici adventiste din orașul ei natal, Palmer. Cartea a primit-o de la un membru al bisericii.

A luat cartea cu el în următoarea călătorie și a citit din ea cum a fost schimbată ziua de odihnă de sâmbăta în ziua de duminică. Nu mai auzise până atunci de autoarea cărții, Ellen G. White, dar a avut imediat convingerea că era adevărat ce citise.

Când s-a întors în Palmer, a început pregătirile pentru sezonul de vânatoare. Într-o zi, a primit de la un adventist o invitație la o evanghelizare. Prezentarea din prima seară despre profeția din Daniel 2 i s-a părut captivantă.

„M-a fascinat cu totul! Oamenii care spun că evanghelizarea nu funcționează nu au fost niciodată în pielea unei persoane care participă la o evanghelizare.”

În seara următoare, l-a luat pe tatăl lui cu el.

În altă seară, predicatorul, Vern Snow, a vorbit despre botez. În mintea lui Danny a început atunci o luptă. Îi era teamă că o să-și piardă clienții din cauza Sabatului.

„M-am frământat pe tot parcursul prezentării”, ne povestește el. „La sfârșit, a trebuit să iau o decizie. M-am dus la predicator și i-am spus că vreau să mă botez.”

A renunțat în clipa aceea la tot, inclusiv la afacerea lui, de dragul lui Isus.

„Eram pasionat de vânatoare, îmi plăcea să fac totul independent și am devenit brusc conștient că nu puteam să trăiesc fără Dumnezeu!” ne explică el.

Cu ocazia botezului, pastorul a făcut următoarea afirmație: „Iată un vânător de trofee care devine de astăzi înaintea vânător de suflete!”

Tatăl lui și mama lui vitregă s-au botezat în Sabatul următor. Alte câteva persoane s-au alăturat bisericii datorită influenței lui.

Și-a anunțat clienții că nu mai puteau vâna sâmbăta, dar că puteau petrece o zi în natură gratuit. În condițiile în care o călătorie costa o mie cinci sute de dolari pe zi, clienții au fost foarte satisfăcuți de ofertă.

„Îmi dorisem că călătoresc cum călătoreau ei”, spune Danny, astăzi un antreprenor de succes. „Astăzi merg în schimb în călătorii misionare, ceea ce este cu mult mai bine!”

Autor: Andrew McChesney, Adventist Mission